

28/ Nibiru

Během času jsme stále více vklouzávali do sumersko-babylonské a egyptské astronomie, neboť inspirováni „apokryfickou astronomickou literaturou“ autorů Templá, Papkeho a jiných, chtěli jsme se dostat co nejbližší k jejich pramenům, abychom se pokusili ověřit, jak tito badatelé ke svým závěrům dospěli. Posléze také Zacharias Sitchin nabídl ve své *Dvanácté planetě* jednu velmi spornou alternativu k běžným interpretacím starých sumerských spisů a postaral se tím o dodnes nekončící kontroverzní a občas cynicky vedenou diskuzi mezi laiky a částí sumerologů.

Nibiru – toto tajuplné jméno vzbuzovalo v minulosti u některých lidí neklid. Sitchin odporuje dosavadnímu názoru, že by tím mohl být míněn Jupiter, a ztotožňuje Nibiru se „svou“ dvanáctou planetou Marduk, která vnikla do naší sluneční soustavy a jejíž měsíce se srazily s planetou Tiamat, tehdy zde kroužící. Z ní odtržené části se dostaly na novou dráhu, kde dnes obíhají jakožto Země a Měsíc. Podle Sitchina by se planeta Marduk, vlast Nefilim, objevila opět za 3 600 let ve vnitřní sluneční soustavě mezi Jupiterem a pásmem asteroidů.

Rovněž R. Temple naráží při svém hledání řeše-

ní záhady Siria na Nibiru (v německém překladu jeho knihy psáno Nebiru) a uvádí, „že je to jedno ze sumerských slov, která člověka rozzuří, protože se neví, co znamenají“. Zastává názor, že sumerské Nebiru je odvozeno od egyptského Neb-Heru, což znamená „Pán Slunce“. Jednoznačně tedy jde o ste-lární pojem!

Mul. Apin je zhruba 3 000 let staré kompendium astronomických klínopisných textů, něco jako „An-hert“ Babyloňanů. V něm jsou přesně zaznamenány pohyby hvězd a planet a už jen četba těchto tabulek je nejdříve zajímavá. Ani Hermann Hunger a David Pingree nenacházejí ve svém filologickém komentáři k Mul. Apin žádnou definici pro výraz (zde psáno) Neberu, považují však také ztotožnění s Jupiterem za nepřilíš případné. Dosud se uvažovalo, že Jupiter byl nazýván Neberu jen tehdy, když stál v blízkosti poledníku. Avšak totéž označení se používá i pro Merkur: „Jestliže Merkur nebesa pŭlí nebo tam stojí, je (jeho jméno) Neberu.“ Nyní je Merkur Slunci tak blízko, že jej lze sotva pozorovat, a vystoupí jen pár stupňů nad obzor, kde pak za nejlepších podmínek viditelnosti může být pozorován. I u Venuše byla použita podobná formulace. Obě jsou to však vnitřní planety a nemohou platit za mezník dělicí sluneční soustavu, jak to bylo uvažováno u Jupiteru.

Nibiru, Nebiru nebo Neberu musí být něco jiného. Chtěli jsme vědět, co vlastně skutečně stálo ve starých textech, šli jsme tedy k výchozímu zdroji a ulovili jsme exempláře Enuma Eliš, sumersko-babylonského eposu o stvoření, a Mul. Apin, staré astronomické tabulky. Když jsme přečetli, co tam stálo, museli jsme se nejprve posadit a zhluboka dýchat. *Nibiru je hvězda*. Příslušná textová místa jsme v uvedených pramenech našli v této podobě:

• O. Schroeder: „...červená hvězda, která stojí na jihu, dělicí nebe na poloviny poté, co bohové ukončili noc, tato hvězda je Neberu, Marduk...“

• R. P. Thompson: „...(jestliže) hvězda Marduk stojí uprostřed nebe, je (nazývána) Neberu...“

• Mul. Apin: „...jasná hvězda – (třebas) její světlo září slabě – dělí nebesa na poloviny a stojí tam: (je to) hvězda Marduk, Neberu brod...“

• Enuma Eliš: „...hvězda, jež (na nebi se leskne). Mohla by určovat počátek a budoucnost, lidé jí mohou holdovat, přičemž praví: On, jenž cestu svoji uprostřed si vynutil skrze Tiamat (aniž by odpočíval), nechte, ať jméno jeho je Nibiru, ten, jenž střed zaujímá! On drží cesty hvězd přímými, on vede veškeré bohy jako ovce!“

• Enuma Eliš: „Nibiru, hvězda, jež na nebi září. On proto vystihuje konec i počátek, na něho se díváme. On, jenž přes střed Tiamat kráčí (bez únavy), jeho jméno je proto Nibiru, jenž se jejího (tj. Tiamatina) středu chápe, jenž dráhy nebeských hvězd má udržet přímými. Jako drobné zvířectvo pase bohy v celosti jejich...“

Přibližně od půli prosince do počátku ledna kulminuje centrální část Zimního šestiúhelníka. Hvězda HD 42 807 stojí v této době o půlnoci vždy poblíž jižního poledníku, tj. v době své nejlepší viditelnosti rozděluje centrální hvězda nejmocnějšího shluknutí hvězdných konstelací, jaké známe, nebesa, ve dvě poloviny. V této chvíli „bohové skončili“, tj. všechna souhvězdí počítaná k Zimnímu šestiúhelníku vyšla.

Hvězda HD je sice slunce třídy G, ale pro svoji menší hmotnost a svítivost je její barva posunuta trochu k červené, a proto svítí spíš oranžově. Hvězda HD je „jasná hvězda – (třebaže) její světlo září slabě“, neboť jen pro svoji větší vzdálenost působí na pouhé oko světelně slaběji. Kdyby někdo ve stej-

né vzdálenosti 10 pc (tj. 32,6 světelných roků) od nás postavil vedle HD naše Slunce, zářilo by toto absolutní jasností $M_V = 4,85$, HD vedle něho jasností $M_V = 5,23$ a při přímém, nechráněném pozorování by vyvolala okamžitou slepotu.

Hvězda HD v mnohém ohledu „zaujímá střed“. Jednak jako centrální hvězda Zimního šestiúhelníka, jednak kulminuje uprostřed jižního nebe v době, která se lidem už dlouho před křesťanstvím, a tedy nezávisle na něm, jeví jako jeden z nejvýznamnějších úseků celého roku: je to doba zimního slunovratu a střídání letopočtu.

V zimní době mezi 22,30 a 1,30 hod. se při pohledu vysoko na jih díváme vždy na HD. Ona vsukutku vystihuje současně „počátek i konec“, neboť se nachází při okraji věčného a našim nebem se bez konce táhnoucího pásu Mléčné dráhy, naší galaktické matky v tomto univerzu, jejíž rameno nás obkružuje jako ochrana. A jako pozorný strážce leží zdánlivě blízko u křižovatky drah planet s hvězdami Galaxie a bdí nad jejich během prostorem a časem dlouhým celé eony.

Měla HD už kdysi dávno jméno?